

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **D. K.**, zastoupeného JUDr. Vlastislavem Peřinou, advokátem AK Chrudim, Resselovo nám. 135, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, o udělení azylu, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 29. 8. 2003, č. j. 52 Az 267/2003 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 5. 5. 2003, č. j. OAM-1417/VL-10-03-BZ-2003 Ministerstvo vnitra (dále žalovaný) zamítlo žádost D. K. (dále žalobce) o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. e) zák. č. 325/1999 Sb. Žalobu žalobce proti citovanému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové (dále krajský soud) rozsudkem ze dne 29. 8. 2003, č. j. 52 Az 267/2003 – 23.

Proti všem výrokům rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel kasační stížnost z důvodů 1) nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a 2) vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, je v rozporu se spisy a pro tuto vadu měl soud rozhodnutí správního orgánu zrušit. Krajskému soudu vytkl, že nezaujal stanovisko ke zprávám, které nasvědčovaly tomu, že v zemi původu žalobce prokazují rasistické chování

domovské společnosti k cikánskému etniku. Z rozhodnutí správního orgánu vyjmul tyto konkrétní poznámky: „objevovala se řada zpráv o tom, že v městských oblastech na východním Slovensku nebyli v některých případech Romové vpuštěni do některých hotelů, restaurací a plaveckých bazénů“, „Romové jsou v nemocnicích oddělování od ostatních pacientů odděleně“, „ někteří tvrdí, že jim je poskytována horší péče“, „na osobní výkazy Romů bylo přidáváno písmeno „R“, „romské děti jsou častěji umisťovány do zvláštních škol“, „dochází k rasově motivovaným útokům na příslušníky této komunity“, „rasistické výrazy se objevují ze strany některých veřejných činitelů a u některých vrstev obyvatel nacházejí kladnou odezvu“. Příslušníci romského etnika jsou vystaveni rasovému útisku od společnosti, zvláště některých jejích členů. Je přesvědčen o tom, že má-li žalovaný i soud tyto informace, musí útisk a pronásledování Romů na Slovensku nejméně připustit. Za tohoto stavu strachu a nátlaku na romskou komunitu, pak dojde k napadení stěžovatele skinem, jehož otec je členem ozbrojené složky policie země původu žalobce a tento příslušník police s dalším kolegou, mimo rámec jejich ústavního pořádku, sjednává nápravu opakovaným zatýkáním, výslechy, výhružkami, slovním a fyzickým násilím. Za této atmosféry obecného strachu a individuálního násilí ze strany orgánů státní moci nezbývá žalobci, než hledat úkryt a ochranu v jiné zemi, kde nebude každodenně vystaven útokům společnosti a jejím orgánům. Za tohoto stavu je jeho žaloba po právu. Jeho žádost o azyl byla odůvodněná, nejméně ale nebyla zjevně nedůvodná. Dále namítl, že žije s družkou I. B. a společnými dětmi S. a R. Žádost o udělení azylu podávali společně, spolu žijí, spolu vychovávají děti. O žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci žalobce soud rozhodl, o další žalobě jeho družky nikoli. Výsledkem pak je, že žalobce má opustit svoji rodinu a vystěhovat se, takže soud násilně zasáhl do jeho rodičovských práv a do jeho soukromí i soukromí jeho družky a dětí. Dále žalobce navrhl, aby soud přiznal odkladný účinek jeho kasační stížnosti, protože vyloučení odkladného účinku má dva následky. Žalobce není zajištěn v rámci azylového řízení, není mu poskytováno ubytování a je bez prostředků. Odstěhováním z azylového centra opustí rodinu, ta naopak je povinna setrvat v tomto místě.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti žalobce.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., protože žalobce přišel ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Žalobce do České republiky přišel ze Slovenské republiky. Závěr o tom, že Slovenská republika je bezpečnou zemí původu žalobce ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. e) zák. č. 325/1999 Sb. učinil žalovaný na základě zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA za rok 2001 a na základě hodnocení a informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 20. 2. 2003 a ze dne 24. 2. 2003. Žalobce tento závěr žalovaného i krajského soudu, který jej převzal, v kasační stížnosti napadá. Tvrdí, že v zemi jeho původu je prokázáno rasistické chování vůči společnosti Romů, k níž se hlásí. Ve skutečnosti však žalobce jen vyjímá (a sám to připouští) konstatování některých pasáží z rozhodnutí žalovaného o výskytu některých problémů ve Slovenské republice ve vztahu k romské komunitě. Neuvádí již, jaká opatření v tomto směru Slovenská republika činí. Toto jeho tvrzení však nemůže zvrátit závěr žalovaného i krajského soudu o tom, že Slovenská republika, z níž žalobce do České republiky přišel, je bezpečnou zemí původu. V řízení před správním orgánem ani před soudem pak nebylo prokázáno, že v případě žalobce Slovenskou republiku za takovou zemi považovat nelze. Žalobce v podstatě jen tvrdil, že v zemi svého původu ve Slovenské republice měl problémy se dvěma policisty, jejichž

jména nezná, a na jejichž nadřízené orgány se neobrátil s žádostí o pomoc a neobrátil se se žádostí o pomoc na žádné orgány ve Slovenské republice v tomto směru. I Nejvyšší správní soud má proto za to, že žádost žalobce o udělení azylu byla zjevně nedůvodná ve smyslu § 16 odst. 1 písm. e) zák. č. 325/1999 Sb.

Z obsahu správního spisu žalobce vyplývá, že žalobce podal žádost o azyl dne 6. 4. 2003, a to za sebe a prohlásil, že o azyl nežádá jménem žádných dětí do 18 let. Uvedl však, že o azyl současně žádají I. B. přičemž ji označil jako snoubenku a dále S. B. a označil jí jako dceru a R. B. a označil ho jako syna. V kasační stížnosti pak namítal, že o žalobě družky I. B. a společných dětí krajský soud dosud (do podání kasační stížnosti) nerozhodl. Výsledkem pak je, že žalobce musí opustit svoji rodinu a vystěhovat se z azylového centra, kdežto družka a děti tak učinit nemohou. Soud tak násilně zasáhl do jejich rodičovských práv a do jejich soukromí. Nejvyšší správní soud má za to, že ani tato námitka žalobce není důvodná. Obě nezletilé děti jsou v péči své matky, jak tvrdí sám žalobce. Zákon o azylu obsahuje také ustanovení § 78b, podle něhož na žádost cizince udělí odbor cizinecké a pohraniční policie příslušný podle místa, kde je cizinec hlášen k pobytu, vízum za účelem strpění pobytu, předloží-li doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku. Vízum podle odst. 1 § 78b cit. zákona opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů. Platnost víza zaniká nabytím právní moci rozhodnutí soudu o kasační stížnosti nebo o nepřiznání odkladného účinku této stížnosti. Je sice skutečností, že cizinec, jemuž je uděleno vízum za účelem strpění pobytu podle § 78b zákona o azylu je povinen zajistit si ubytování avšak nemůže-li tak učinit, zajistí mu ubytování ministerstvo. Ministerstvo pak bude přihlížet k ustanovení § 44 zák. o azylu podle něhož, pokud to možnosti azylového zařízení dovolují, má žadatel o udělení azylu právo být ubytován společně s manželem, s příbuzným v pokolení přímém nebo s osobou blízkou, pokud jsou žadateli o udělení azylu. I když pobytové středisko slouží k ubytování žadatele o udělení azylu do doby nabytí právní moci jeho žádosti o udělení azylu, ministerstvo může ve zřetele hodném případě udělit vyjímku (§ 79 zák. o azylu). Při ukončení pobytu a vycestování cizince se postupuje podle zvláštního právního předpisu, tj. zák. č. 326/1999 Sb., který umožňuje udělení víza za účelem strpění pobytu na území. Pokud žalobce podal sám žádost o udělení azylu a jeho družka, podle jeho tvrzení matka jejich společných dětí, podala žádost za sebe i za nezletilé děti, pak nelze dovodit povinnost správního orgánu resp. soudu rozhodnout o těchto žádostech nebo o žalobách proti rozhodnutí o těchto žádostech současně. Taková povinnost nevyplývá ani ze zákona o azylu ani z jiných právních předpisů. Česká republika přistoupila k Úmluvě o právech dítěte (viz Sdělení federálního Ministerstva zahraničních věcí uveřejněné ve Sbírce zákonů pod číslem 104/1991 Sb.). Práva dětí žalobce a jejich matky I. B. ani žalobce však v jejich případě nebyla porušena.

Z důvodů v tomto rozsudku uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Ve věci měl úspěch žalovaný a měl by proto podle ust. § 60 odst. 1 za použití ust. § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný však náhradu nákladů nežádal a podle obsahu mu ani prokazatelné náklady nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Protože Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci, nepovažoval již za potřebné rozhodovat samostatně o žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. 3. 2004

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu